

ansvarslovens § 26, såfremt betingelserne i denne bestemmelse må anses for opfyldt. Bestemmelsen indebærer ingen ændring i gældende ret i forhold til denne bestemmelse.

Efter stk. 4 gælder, at lov om ligebehandling af mænd og kvinder med hensyn til beskæftigelse, barselorlov mv., lov om lige løn til mænd og kvinder og lov om ligebehandling af mænd og kvinder inden for de erhvervstilknyttede sikringsordninger finder anvendelse på de områder, der er omfattet af disse love. Disse love finder på deres område anvendelse i stedet for bestemmelserne i ligestillingsloven og er således at betragte som »lex specialis« i forhold til ligestillingsloven.

Dette berører imidlertid ikke det overordnede ansvar for koordinering af regeringens ligestillingsarbejde, som er tillagt ministeren for ligestilling, og som således også omfatter bl.a. arbejdsmarkedsområdet.

Lovforslaget tilsigter i øvrigt ikke at ændre i anden lovgivning. Det almindelige princip, som lovforslaget er udtryk for, bør imidlertid indgå i overvejelser om ændring af lovgivning mv., der direkte eller indirekte kan have en kønsdiskriminerende virkning.

Særlige foranstaltninger til fremme af ligestilling

Til § 3

Efter stk. 1 kan ressortministeren på eget område uanset bestemmelsen i § 2 tillade foranstaltninger til fremme af ligestilling, der har til formål at forebygge eller opveje forskelsbehandling på grund af køn. Bestemmelsen tager sit udgangspunkt i retten til at indføre positive særforanstaltninger til fremme af lige muligheder for kvinder og mænd for EUs medlemsstater, der blev traktatfæstet med Amsterdamtraktaten. Det fremgår af EF-traktatens artikel 141 (tidligere artikel 119), at "For at sikre fuld ligestilling mellem mænd og kvinder i praksis på arbejdsmarkedet er princippet om ligebehandling ikke til hinder for, at de enkelte medlemsstater opretholder eller vedtager foranstaltninger, der tager sigte på at indføre specifikke fordele, der har til formål at gøre det lettere for det underrepræsenterede køn at udøve en erhvervsaktivitet eller at forebygge eller opveje ulemper i den erhvervsmæssige karriere".

Positive særforanstaltninger kan omfatte en lang række instrumenter, hvor bl.a. kan nævnes særligt formulerede informationskampagner, økonomiske incitamenter og personalepolitiske tiltag i den enkelte virksomhed.

De enkelte ressortministre kan efter forslaget på hver deres forretningsområde tillade positive særforanstaltninger uanset det generelle forbud mod for-

skelsbehandling i § 2. Den myndighed, virksomhed eller organisation, der ønsker en dispensation fra forbudet mod forskelsbehandling skal søge om den hos de enkelte ressortministre, der herefter beslutter om ansøgningen skal imødekommes. Efter ligebehandlingslovens regler kan der iværksættes foranstaltninger til fremme af ligestilling, og § 3 skal sikre, at der også på områder, der ikke er omfattet af ligebehandlingsloven, kan tages særlige ligestillingsinitiativer, idet initiativerne kan have enten kvinder eller mænd som den primære målgruppe. Særforanstaltninger kan tænkes anvendt for eksempel inden for undervisning, der ikke er omfattet af ligebehandlingsloven, fordi der ikke er tale om egentlig erhvervsuddannelse.

I stk. 2 foreslås ministeren for ligestilling bemyndiget til at fastsætte overordnede regler for, hvornår der kan iværksættes positive særforanstaltninger til fremme af ligestilling uden forudgående dispensation fra ressortministrene. Arbejdsministeren er i dag tillagt en lignende bemyndigelse i ligebehandlingslovens § 13, stk. 4, men det omfatter alene beskæftigelse og erhvervsuddannelse. Af bet. 1370 fremgår bl.a., at udvalget indstiller, at dispensationsreglerne i ligebehandlingsloven tages op til overvejelse, så det bliver muligt at gennemføre positiv særbehandling inden for fastlagte rammer uden konkret ansøgning. Det vil efter lovforslaget være muligt for ministeren for ligestilling at udarbejde en bekendtgørelse, der beskriver de foranstaltninger, der kan iværksættes uden dispensation. Der er tale om en generel bemyndigelse, der både vedrører områder, der er omfattet af ligebehandlingsloven og områder, der er omfattet af nærværende lovforslag. Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med, at kompetencen til at fravige ligebehandlingsprincippet konkret i forbindelse med beskæftigelse og erhvervsuddannelse mv. tillægges ressortministrene, jf. § 3, stk. 1.

Kompetencen hos ministeren for ligestilling dækker således de mere overordnede principper, hvorimod administrationen og de konkrete fravigelser tillægges de enkelte ressortministre.

§ 3 skal ses i nær sammenhæng med § 2. Forbudet mod forskelsbehandling i § 2 skal derfor ikke ses som absolut, da det kan være nødvendigt at behandle kvinder og mænd forskelligt for netop at stille dem lige og sikre reel lige muligheder. Adgangen til at iværksætte positive særforanstaltninger kan derfor i nogle tilfælde være en forudsætning for at opfylde lovens formål i henhold til § 1.

I stk. 3 præciseres det, at dispensationer inden for områder, der er omfattet af ligebehandlingsloven skal gives i henhold til den pågældende lov, jf. ligebehand-